

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

16 ΜΑΪΟΥ 2011

ΚΕΙΜΕΝΟ

Διονύσιος Σολωμός

‘Ο Κρητικός

1 [18.]

.....
.....
Έκοίταα, κι ἦτανε μακριά ἀκόμη τ' ἀκρογιαλί·
«Ἀστροπελέκι μου καλό, γιὰ ξαναφέξε πάλι!»
Τρία ἀστροπελέκια ἐπέσανε, ἕνα ξοπίσω στ' ἄλλο
Πολύ κοντά στήν κορασιά μέ βρόντημα μεγάλο·
5 Τά πέλαγα στήν ἀστραπή κι ὁ οὐρανός ἀντήχαν,¹
Οἱ ἀκρογιαλιές καί τὰ βουνά μ' ὅσες φωνές κι ἂν εἶχαν.

2 [19.]

Πιστέψετε π' ὅτι θά πῶ εἶν' ἀκριβή ἀλήθεια,
Μά τές πολλές λαβωματιές πού μ' ἔφαγαν τὰ στήθια,
Μά τούς συντρόφους π' ὅπεσαν στήν Κρήτη πολεμώντας,
Μά τήν ψυχή πού μ' ἔκαψε τόν κόσμον ἀπαρατώντας.
5 (Λάλησε, Σάλλιγγα! κι ἐγώ τό σάβανο τινάζω,
Καί σχίζω δρόμο καί τς ἀχνούς ἀναστημένους² κράζω:
«Μήν εἶδετε τήν ὁμορφιά/πού τήν Κοιλιάδα ἀγιάζει;
Πέστε, νά ἰδεῖτε τό καλό ἐσεῖς κι ὅ,τι σᾶς μοιάζει.
Καπνός δέ μένει ἀπό τή γῆ· νιος οὐρανός ἐγίνη·
10 Σάν πρῶτα ἐγώ τήν ἀγαπῶ καί θά κριθῶ μ' αὐτήνη.
– Ψηλά τήν εἶδαμε πρῶτ' τῆς τρέμαν τά λουλούδια
Στή θύρα τῆς Παράδεισος πού ἐβγήκε μέ τραγούδια·
Ἐψαλλε τήν Ἀνάσταση χαροποιά ἢ φωνή της,
Κι ἔδειχνεν ἀνυπομονιά γιὰ νά 'μπει στό κορμί της·
Οὐρανός ὀλοκληρός ἀγρίκαε σαστισμένος,
Τό κάψιμο ἀργοπόρουνε ὁ κόσμος ὁ ἀναμμένος·
Καί τώρα ὀμπρός³ τήν εἶδαμε· ὀγλήγορα σαλεύει
Ὅμως κοιτάζει ἐδῶ κι ἐκεῖ καί κάποιονε γυρεύει»).

1. ἀντήχαν = ἀντηχούσαν.

2. ἀχνός = ἀμυδρή φιγούρα, ἑτοιμη νά σβήσει.

3. τώρα ὀμπρός = μόλις, πρῖν ἀπό λίγο.

Άκόμη ἐβάστουνε ἢ βροντή.....

Κι ἢ θάλασσα, πού σκίρτησε σάν τό χοχλό πού βράζει,⁴

Ἦσυχασε καί ἔγινε ὄλο ἡσυχία καί πάστρα,⁵

Σάν περιβόλι εὐώδησε κι ἐδέχτηκε ὄλα τ' ἄστρα·

5 Κάτι κρυφό μυστήριο ἐστένεψε⁶ τή φύση

Κάθε ὁμορφιά νά στολιστεῖ καί τό θυμό ν' ἀφήσει.

Δέν εἶν' πνοή στὸν οὐρανό, στή θάλασσα, φυσώντας

Οὔτε ὅσο κάνει στὸν ἀνθό ἢ μέλισσα περνώντας,

10 Ὅμως κοντά στήν κορασιά, πού μ' ἔσφιξε κι ἐχάρη,

Ἐσειότουν τ' ὄλοστρόγγυλο καί λαγαρό φεγγάρι·

Καί ξετυλίξει ὀγλήγορα κατι πῶς ἐκείθε βγαίνει

Κι ὀμπρός μου ἰδού πού βρέθηκε μία φεγγαροντυμένη.

Ἐτρεμε τό δροσάτο φῶς στή θεϊκιά θωριά της,

Στά μάτια της τὰ ὀλόμαυρα καί στά χρυσά μαλλιά της.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- A1.** Να αναφέρετε ονομαστικά τρία από τα κύρια θέματα της Επτανησιακής Σχολής και για το καθένα να γράψετε ένα παράδειγμα από το ποιητικό κείμενο του Διονυσίου Σολωμού που σας δόθηκε.

Μονάδες 15

- B1.** Σύμφωνα με την Ελένη Τσαντανόγλου, ένα από τα γνωρίσματα του σολωμικού έργου είναι ότι ο ποιητής συνθέτει τη φυσική και τη μεταφυσική πραγματικότητα.

α) Να εντοπίσετε και να σχολιάσετε δύο εικόνες του κειμένου που να επιβεβαιώνουν την παραπάνω άποψη. (μονάδες 10)

β) Γιατί, κατά τη γνώμη σας, ο ποιητής επιλέγει να αναγάγει στο απόσπασμα 2 [19.] τη λυρική του αφήγηση σε επίπεδο μεταφυσικό; (μονάδες 10)

Μονάδες 20

- B2.** Στο απόσπασμα 3 [20.] ο Σολωμός αναπτύσσει το μοτίβο της σιγής του κόσμου πριν από τη θεία επιφάνεια. Να βρείτε δύο εκφραστικά μέσα με τα οποία αποδίδεται το μοτίβο αυτό στο συγκεκριμένο απόσπασμα (μονάδες 10) και να τα αναλύσετε (μονάδες 10).

Μονάδες 20

4. σκίρτησε = «σκιοτούσε»: αναταρασσόταν, χοχλός =κοχλασμός, βράσιμο.

5. πάστρα =καθαρότητα, διαύγεια.

6. ἐστένεψε = επιβλήθηκε (στην φύση), την ανάγκασε.

Γ1. Να σχολιάσετε τους παρακάτω στίχους:

- α) «**Άστροπελέκι μου καλό, γιά ξαναφέξε πάλι!**
Τρία άστροπελέκια έπέσανε, ένα ξοπίσω στ' άλλο
Πολύ κοντά στην κορασιά μέ βρόντημα μεγάλο·
(σε μία παράγραφο 80 – 100 λέξεων) (μονάδες 15)
- β) **Ύψαλλε την Ανάσταση χαροποιά ή φωνή της,**
Κι έδειχνεν άνυπομονιά γιά νά 'μπει στο κορμί της· (σε μία παράγραφο 60 – 80 λέξεων) (μονάδες 10)

Μονάδες 25

Δ1. Στο παρακάτω απόσπασμα από το ποίημα του Γεράσιμου Μαρκορά «Ο Όρκος» ο Μάνθος (ήρωας της Κρητικής επανάστασης των ετών 1866-1869, που έχει σκοτωθεί στο ολοκαύτωμα του Αρκαδίου) απευθύνεται στην ετοιμοθάνατη αγαπημένη του. Να συγκρίνετε ως προς το περιεχόμενο το απόσπασμα αυτό του Μαρκορά με το κείμενο του «Κρητικού» που σας δόθηκε.

Μονάδες 20

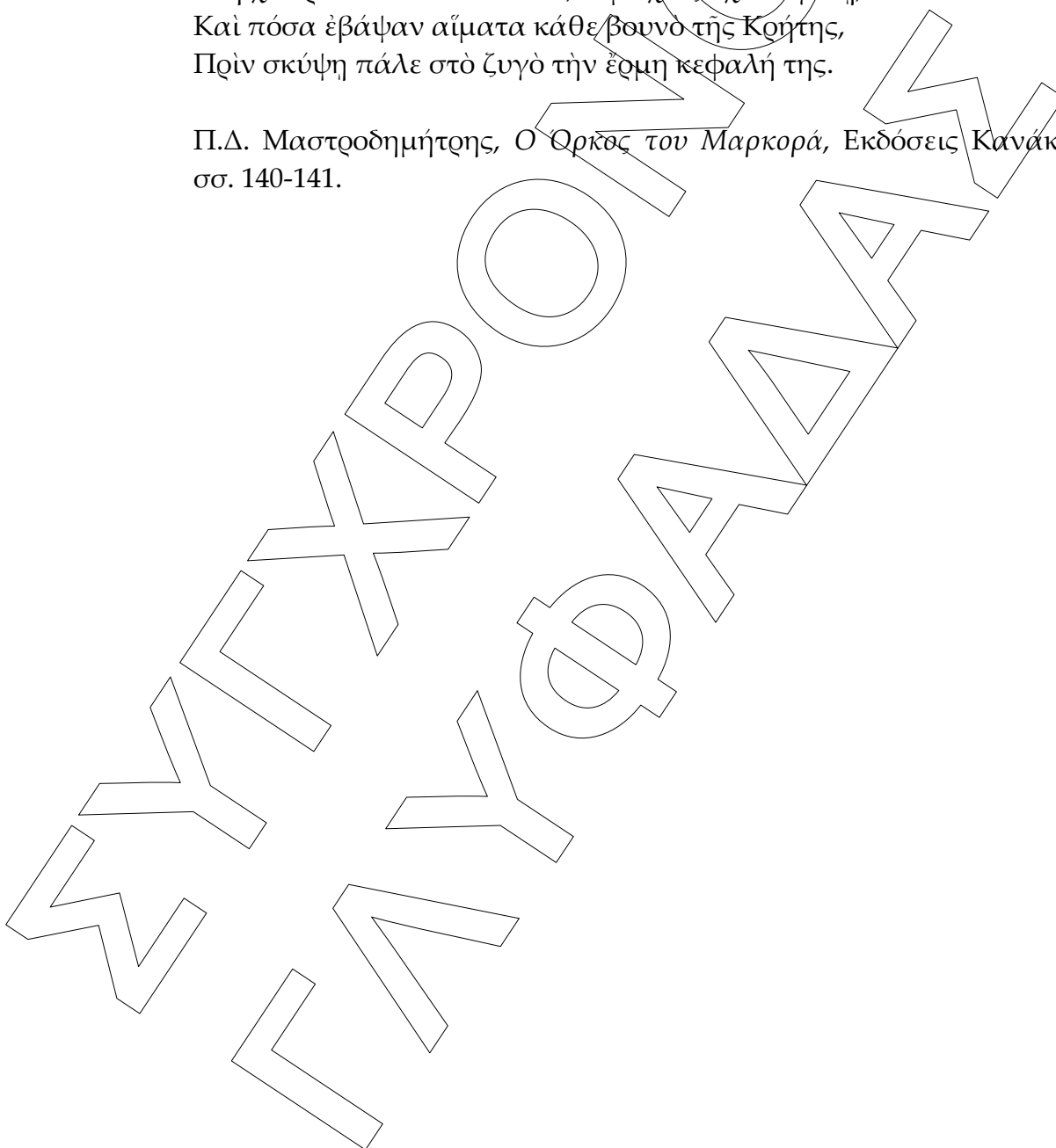
Άκου, Εύδοκιά!¹ – Σάν έπαψαν στο ούράνιο περιγιάλι
Του φτάσιμού μας ή χαραίς² – ώμέ! – τὰ μύρια κάλλη,
Που³ μ' ένα βλέμμα έξάνοιξα⁴ τριγύρου σκορπισμένα,
Χλωμά και κρύα μου φάνηκαν, θυμούμενος εσένα.
Έπήρα δρόμο μακρινό. Σάν πότε θά σε φέρη
Στην άγκαλιά μου ο Θάνατος ρωτούσα κάθε άστéρι,
Και όμπρός άπέρναα⁵ κ' έκανα σε Άνατολή και Δύση
Το αγαπητό σου τ' όνομα γλυκά νά ήχολογήση.
Σε πλάγι ούράνιο, που ψυχή δέν ήτανε κάμμία,
Θλιμμένος χάμου έκάθισα. Στη μοναξιά τή θεία
Τα πρώτα τής αγάπης μας εύτυχισμένα χρόνια
Μου φτερουγιάζανε όμπροστά, σάν τόσα χελιδόνια.
Στά μέρη, πουΰχαν μās ιδή⁶ τόσαις φοραις άντάμα,
Ό νοūs μου ξαναγύριζε – κ' ιδές θαυμάσιο πρᾶμα! –
Ότι θωρούσε ο λογισμός έπαινε σώμα όμπρός μου,
Όπου⁷ δέν είναι πρόσκαιρο, σάν τ' άλλα έδῶ του κόσμου.

.....

-
1. Εύδοκιά: το όνομα της αγαπημένης του Μάνθου
 2. ή χαραίς: οι χαρές
 3. που: που
 4. έξάνοιξα: είδα, διέκρινα
 5. άπέρναα: περνούσα
 6. πουΰχαν μās ιδή: που μας είχαν δει

Ὦ! πᾶμε, ἀγάπη μου γλυκειά! πᾶμε, ὁ καιρὸς μᾶς βιάζει!
Δὲν εἶναι χόρτο ἢ λούλουδο ποῦ ἐκεῖ νὰ μὴ σὲ κράζη·
Ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια ἢ μάννα σου καὶ ὁ δοξαστὸς σου κύρης
Τὴ θεία φτεροῦγα τῆς ψυχῆς ἀκαρτεροῦν νὰ γύρης.
Πᾶμε! – ὁ καλὸς Ἡγούμενος⁸, οἱ Κρητικοὶ μας ὅλοι
Θὰ ἰδῆς ποῦ θᾶρχωνται συχνὰ στ' ὠραῖο σου περιβόλι,
Καὶ θ' ἀγροικήσης ἀπ' αὐτούς, ποῦ γύρω μαζωμένοι
Στὴ χλωρασιά⁹ θὰ κάθωνται, τί μάχαις ἔχουν γένη,
Καὶ πόσα ἐβάψαν αἵματα κάθε βουνό τῆς Κρήτης,
Πρὶν σκύψη πάλε στὸ ζυγὸ τὴν ἐρημὴ κεφαλὴ της.

Π.Δ. Μαστροδημήτρης, *Ὁ Ὀρκὸς τοῦ Μαρκορά*, Εκδόσεις Κανάκη,
σσ. 140-141.

7. Ὀποῦ: ποῦ

8. Ἡγούμενος: ὁ ηγούμενος τοῦ Ἀρκαδίου

9. χλωρασιά: βλάστηση, πρασινάδα